

група на негови пълководци и войници. Едно нѣщо, което възбуждало особено удивление, билъ начинътъ, по който извайвалъ косата. На Л. приписватъ едни прочути коне, които били нѣкога въ Цариградъ, послѣ въ Венеция, отъ 1796 до 1815 въ Парижъ, а послѣ пакъ въ Венеция, дѣто украсаватъ лицето на црѣква Св. Марко.

Лийкъ. Английски градъ, 32 килом. на сѣв. отъ Стяфордъ, станция на желѣзницата отъ Дерби за Манчестеръ; 12,305 жит. Фабрики за копринени кордели и копчи.

Ликантропия. (грѣц. *микосъ*, вълкъ; *антропосъ*, човѣкъ). Болестъ, въ която болний мисли, че е прѣвѣрнжтъ въ вълкъ, въ звѣръ.

Ликаония. Въ старо врѣме, областъ въ Мала Азия, между Кападокия, Галатия, Пизидия, Фригия и Киликия; добила името си, споредъ едно прѣдание, отъ името на аркадския царъ Ликаона (виж. това име). Едни прѣдполагатъ, че езикътъ на ликанцитѣ е билъ грѣцки, други — асирийски, трети — грѣцки смѣсенъ съ асирийски. Тая страна била безплодна, планинска и сгодна за овцевѣдство; тя всекога била раздѣлена на разни владѣния и се присъединявала на разни области; особена областъ тя била само въ IV-и вѣкъ слѣдъ Р. Х. Главний градъ на областта е билъ *Икониумъ*, сегашна Коня. Виж. *Коня*.

Ликаонъ. Аркадски царъ, синъ Пелазговъ и Мелибеинъ; той и 50-тъ негови синове били прѣобърнати на вълци за това, че той гостилъ Зевса съ ястия отъ човѣшко месо. На безнравствеността на неговитѣ потомци — *ликаонидитѣ*, приписватъ при-

чината на Девкалионовия потопъ. Виж. *Девкалионъ*.

Ликвидирамъ, *лат.* Распродавамъ стоката си и расплащамъ се когато затварямъ заведението си; изобщо расчитвамъ смѣткитѣ си съ всички, съ които имамъ зима-даване. — **Ликвидаторъ.** Лице, което ликвидира. — **Ликвидация.** Распродажба и расплата, когато се затваря търговско или промишлено заведение.

Ликейски о-ви. Виж. *Лий-Кий*.

Ликия (вълча земя, отъ грѣц. *микосъ*, вълкъ). Въ старо врѣме, страна на югъ въ Мала Азия, между Памфилия, Писидия, Фригия, Кария и Сръдиземно море. Плодоносна земя, прѣзъ която минавала планина Тавръ. Първитѣ ѝ жители изглежда да сж били отъ симетическото племе; тѣ били прогонени отъ крайбрѣжието въ планинитѣ отъ една дружина критяне, които първи дали на земята името Ликия; до тогава тя се наричала Милия. Отъ кое племе били натурниците, не е вѣрно; ала тѣ не били отъ елинско происхождение. Въ Л. дѣцата се именували не по бащата, а по майката. Откакъ имали свои си царе, заприм. Чобата, 130 год. прѣди разрушението на Троя, ликянетѣ станжли подвластни на Кира, комуто царетѣ имъ станжли сатрапи. Слѣдъ това Л. минавала подъ тракийско, сирийско и египетско владичество. Най-послѣ въ 121 слѣдъ Р. Х. Римлянетѣ ѝ подарили на о-въ Родосъ. А когато островътъ отхвърлилъ римската върховна власть, римлянетѣ обявили Л. независима и тя образувала една република отъ 23 съжзни града. Най-главнитѣ градове били Ксантъ, Патара, Пинара, Олимпъ, Мора и Тлосъ. Въ царуването на импер.